

[Aksel Larsen.]

muliggjorde en udnyttelse af de gunstige afsætningsvilkår for industrieksporten, som opgangskonjunktoren i udlandet og devalueringen skabte, ligesom væksten i importen begrænsedes.“

Senere siger han:

„De ydre betingelser [for en reduktion af det betydelige løbende underskud på betalingsbalancen] er i mange henseender gunstige i 1969. Den økonomiske udvikling i de industrialiserede lande er præget af en kraftig højkonjunktur, der giver gunstige afsætningsvilkår for den danske eksport og især industrieksporten.“

Det er jo lovende udsigter. Hvad skal vi så med panikforanstaltninger?

Han fortsætter:

„Den faktiske stigning i industrieksporten i årets første tre måneder viser svarende hertil et særdeles opmuntrende billede, og det samme gælder de oplysninger, der foreligger om tilgangen af eksportordrer til industrien. Disse perspektiver tilsiger, at vi på enhver måde må søge at undgå, at eksportindustriens udvikling hæmmes af mangel på arbejdskraft eller opgang i omkostningsniveauet.“

Det er aldeles urigtigt, at den begrænsning af beskæftigelsen, regeringens politik utvivlsomt har medført, var årsagen til, at der kunne eksporteres så meget. Det kunne have været gjort alligevel. Der var arbejdskraft nok til rådighed. Man fremkalder ikke eksport ved at skabe arbejdsløshed på nogle områder i landet for derved at skaffe arbejdskraft til eksportindustrien. Eksport er noget, man fremkalder ved at skabe afsætning i udlandet, og der har på intet tidspunkt siden devalueringen været en situation, hvor det var nødvendigt kunstigt at skabe arbejdsløshed, hvad angår hjemmemarkedsproduktionen, for at skaffe den fornødne arbejdskraft til eksportindustrien.

Lad mig i øvrigt tilføje — og det burde være elementært — at et stort og købekraftigt hjemmemarked er forudsætningen

for, at eksporterhvervene kan trives, og at de virkelig kan udnytte eksportchancerne. Hvis de ikke har tilstrækkelig afsætning herhjemme, bliver deres omkostningsniveau alt for højt, og så virker det altså modsat regeringens påståede gode hensigter.

Nej, påstanden om, at det er nødvendigt at begrænse det indenlandske forbrug for at skaffe arbejdskraft til eksportindustrien, er lige så luftig og urigtig som så mange andre påstande, regeringen fremkommer med, som f. eks. finansministerens udtalelse om, at udskrivningsprocenten for kildeskatten må være på 95, for at der kan blive midler til statens stigende udgifter. Det sagde finansministeren faktisk, umiddelbart efter at han havde bebudet en 4 års plan for udgiftsbegrænsninger, og skønt han ved, at hvis man ville nøjes med en skattestigning, der ville svare til, hvad der kunne nås med en i forhold til indtægterne uændret beskatningsgrad — indtægtsstigningen giver jo i sig selv højere skatteindtægt — ville en udskrivningsprocent på 85-90 være absolut tilstrækkelig. Det, man gør nu, hvor man gennem højere afgifter kræver penge ind, som man erklærer at staten ikke har brug for, det vil man fortsætte med, for så, når kildeskatten træder i kraft, ad den vej også at kræve flere penge ind, skønt man erkender, at vi ikke har brug for dem, men at det skal virke forbrugsbegrænsende.

Så kan man selvfølgelig spørge: hvad vil vi foreslå? Hvad mener vi der skulle gøres? Vi mener, man først og fremmest skal føre en politik, der går ud på, at Danmark producerer sig ud af de vanskeligheder, regeringen har bragt Danmark ind i, og ekspanderer i stedet for at indskrænke. Vi foreslår en fornuftig penge- og kreditpolitik i stedet for finanspolitisk stramning. Vi foreslår forholdsregler, der skaffer kapital til investeringer i samfundsgavnlig produktion og kreditter til eksporterhvervene, men med samfundsmæssig styring af investering og kreditpolitik.

Økonomiministeren synes glad for det i Danmark herskende realkreditsystem. Det